

บทความวิจัย (Research Article)

การสร้างแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านออกเสียงภาษาไทย สำหรับนักเรียนชาติพันธุ์ลัวะ (ไปร)
 โดยการจัดการเรียนรู้แบบคละชั้น

THE CONSTRUCTION OF THE THAI PRONUNCIATION SKILL EXERCISES
 FOR THE ETHNIC LUA (PRAY) STUDENTS BY MULTIGRADE LEARNING

Received: March 28, 2021

Revised: April 13, 2021

Accepted: April 23, 2021

สุนารี ฝิปากเพราะ^{1*} ประภาส เพ็งพุ่ม² และอ้อมธจิต แป้นศรี³
 Sunaree Feepakproe^{1*} Brapaas Pengpoom² and Omthajit Pansri³

^{1,2,3}คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร^{1,2,3}Faculty of Education, Naresuan University, Phitsanulok 65000, Thailand

*Corresponding Author, E-mail: sunareef62@nu.ac.th

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ คือ 1) เพื่อสร้างแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านออกเสียงภาษาไทย สำหรับนักเรียนชาติพันธุ์ลัวะ (ไปร) ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 2) เปรียบเทียบทักษะการอ่านออกเสียงภาษาไทย ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ 3) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนต่อการจัดการเรียนรู้ กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชาติพันธุ์ลัวะ (ไปร) ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 จำนวน 14 คน ได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านออกเสียงภาษาไทย สำหรับนักเรียนชาติพันธุ์ลัวะ (ไปร) 2) แผนการจัดการเรียนรู้ เรื่องการอ่านออกเสียงภาษาไทย สำหรับนักเรียนชาติพันธุ์ลัวะ (ไปร) โดยการจัดการเรียนรู้แบบคละชั้น 3) แบบวัดทักษะการอ่านออกเสียงภาษาไทย สำหรับนักเรียนชาติพันธุ์ลัวะ (ไปร) ก่อนเรียนและหลังเรียน 4) แบบประเมินความพึงพอใจ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) การทดสอบค่าทีแบบไม่เป็นอิสระต่อกัน (T-test Dependent) และหาประสิทธิภาพของแบบฝึกเสริมทักษะ (E_1/E_2) ผลการวิจัย พบว่า 1) การสร้างแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านออกเสียงภาษาไทย สำหรับนักเรียนชาติพันธุ์ลัวะ (ไปร) มีค่าประสิทธิภาพ (E_1/E_2) เท่ากับ 85.86/82.38 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 ที่กำหนดไว้ 2) ผลการเปรียบเทียบทักษะการอ่านออกเสียงภาษาไทย ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 17.86 คะแนน และ 24.71 โดยคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ 3) ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนต่อการจัดการเรียนรู้ ภาพรวมอยู่ในระดับพึงพอใจมากที่สุด ($\bar{X}$ = 4.78, SD = 0.22)

คำสำคัญ: แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านออกเสียงภาษาไทย นักเรียนชาติพันธุ์ลัวะ (ไปร) การจัดการเรียนรู้แบบคละชั้น

Abstract

This study aims to 1) construct the Thai pronunciation skill exercises for the ethnic Lua (Pray) students to be efficiency 80/80, 2) compare Thai pronunciation skill during Pretest and Posttest learning, 3) examine student's satisfaction of learning for the ethnic Lua (Pray) students. The sample group was 14 ethnic Lua (Pray) students in primary school grades 1-6. The sample group was collected purposive sampling. The research instruments were 1) the Thai pronunciation skill exercises for the ethnic Lua (Pray) students, 2) lesson plan of the Thai pronunciation skill exercises for the ethnic Lua (Pray) students by multigrade learning, 3) the Thai pronunciation skill test for the ethnic Lua (Pray) students, 4) a satisfaction assessment form. The data analysis used mean, standard deviation, t-test dependent and efficiency proportion values (E_1/E_2). The research results found that: 1) The construction of the Thai pronunciation skill exercises for the ethnic Lua (Pray) students to be efficiency (E_1/E_2) was 85.86/82.38, which is higher than 80/80 of criterion. 2) The average score of the results of comparing Thai pronunciation skill during Pretest and Posttest learning were 17.86 and 24.71, which the posttest score significantly is higher than pretest score at .05 level. And 3) the overall satisfied of the result of the test on the student's satisfaction of learning was the most satisfied ($\bar{X} = 4.78$, $SD = 0.22$).

Keywords: Thai Pronunciation Skill Exercises, Ethnic Lua (Pray) Students, Multigrade Learning

บทนำ

ภาษาเป็นสมบัติของมนุษย์ เป็นเครื่องมือที่มนุษย์ใช้ติดต่อสื่อสารกัน มนุษย์ในทุกสังคมมีภาษาเฉพาะของตน เช่นเดียวกับประเทศไทยที่มีภาษาไทยมาตรฐานเป็นภาษาประจำชาติ ซึ่งมีความสำคัญต่อคนไทยเป็นอย่างยิ่ง อีกทั้งยังมีภาษาในระดับรองลงมาคือภาษาประจำภาค หรืออาจเรียกว่าภาษาถิ่น เช่น ภาษาถิ่นกลาง ภาษาถิ่นเหนือ ภาษาถิ่นใต้ และภาษาถิ่นอีสาน ซึ่งเป็นภาษาย่อยของภาษาไทย เพราะอาจมีลักษณะต่างจากภาษาไทยเนื่องจากปัจจัยทางสังคมของตัวผู้พูด เช่น เพศ อายุ ชนชั้นทางสังคม กลุ่มชาติพันธุ์ และการศึกษา เป็นต้น โดยปัจจัยทางสังคมนี้เองทำให้ประเทศไทยเป็นสังคมหลายภาษา คนไทยส่วนใหญ่พูดได้มากกว่าหนึ่งภาษา ยิ่งชนกลุ่มน้อยหรือชนกลุ่มชาติพันธุ์ด้วยแล้วจะยังสามารถพูดได้หลายภาษา (Kaewpat, 2017, p. 6) ดังนั้น ภารกิจของการศึกษาประการหนึ่งก็คือการสอนภาษาไทยให้คนในชาติสามารถติดต่อสื่อสารกันได้อย่างมีประสิทธิภาพและใช้ภาษาไทยเพื่อการพัฒนาความรู้ความสามารถของตนเอง และสามารถสืบทอดมรดกทางภาษาซึ่งเป็นวัฒนธรรมของชาติ มีความชื่นชมที่จะใช้ภาษาไทยได้อย่างถูกต้องและมีเจตคติที่ดีต่อภาษาไทย (Ministry of Education, 2001, p. 76) และการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยต้องควรกระทำอย่างทั่วถึงและเท่าเทียม โดยเฉพาะนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์หรือนักเรียนชนเผ่า ซึ่งมีสิทธิและหน้าที่ตามกฎหมายเช่นเดียวกับพลเมืองไทยส่วนใหญ่ นักเรียนชาติพันธุ์ต้องได้รับการศึกษาภาคบังคับตามพระราชบัญญัติประถมศึกษาเมื่อมีอายุถึงเกณฑ์ เป็นไปตามกฎระเบียบข้อกฎหมาย และนโยบายของรัฐ

ด้วยความตระหนักถึงความสำคัญของภาษาไทยกระทรวงศึกษาธิการจึงกำหนดให้หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2560) ได้บรรจุวิชาภาษาไทยให้อยู่ในกลุ่มทักษะที่เป็นเครื่องมือการเรียนรู้ และได้กำหนดจุดประสงค์ของการเรียนรู้ภาษาไทยไว้ โดยกล่าวถึงทักษะพื้นฐานที่นักเรียนพึงมี คือ ทักษะในการฟัง พูด อ่าน และเขียน โดยมีความรู้ความเข้าใจหลักเกณฑ์อันเป็นพื้นฐานของการเรียนภาษา และทักษะการอ่านก็เป็นสิ่งจำเป็นที่สุดประการหนึ่งต่อการดำรงชีวิตในสังคมของมนุษย์ เพราะการเรียนในสาระอื่นๆ ตลอดจนวิชาต่างๆ กระทั่งต้องอาศัยความสามารถในการอ่านทั้งสิ้น เริ่มตั้งแต่การอ่านออกเสียง อ่านสะกดคำ อ่านเอาเรื่อง จนถึงขั้นอ่านคิดวิเคราะห์ได้ อีกทั้ง

การอ่านนั้นมีความเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันของมนุษย์ เป็นเครื่องมือสำคัญที่ช่วยให้มนุษย์ได้รับความรู้ ความคิด ความบันเทิงใจ และสนองความอยากรู้อยากเห็น โดย Chanphen (1988, pp. 75-80) แบ่งการอ่านเป็นสองประเภท คือ การอ่านในใจ และการอ่านออกเสียง ซึ่งการอ่านออกเสียง เป็นทักษะการอ่านขั้นพื้นฐานของการอ่านทุกประเภท การสอนอ่านออกเสียงจะช่วยพัฒนาการพูดของนักเรียนในการใช้ถ้อยคำได้อย่างชัดเจนชัดคำและให้เป็นที่เข้าใจแก่ผู้ฟัง หากนักเรียนได้รับการฝึกอ่านออกเสียงอย่างถูกต้อง นักเรียนจะมีความมั่นใจในการพูดและสามารถนำไปต่อยอดในทักษะด้านการพูดได้ แต่หากนักเรียนไม่ได้รับการพัฒนาอย่างเต็มที่ อาจส่งผลให้นักเรียนไม่มีความมั่นใจในการพูด ไม่กล้าแสดงออก อีกทั้งส่งผลไปสู่การสื่อสารในชีวิตประจำวันด้วย

ผู้วิจัยได้ทำการสำรวจปัญหาของนักเรียนชาติพันธุ์ลัวะ (ไปร) ในโรงเรียนบ้านส้อเด่นพัฒนา อำเภอเชียงกลาง จังหวัดน่าน ซึ่งเป็นโรงเรียนขนาดเล็กที่มีนักเรียนชาติพันธุ์เรียนร่วมกับนักเรียนทั่วไป พบว่า การจัดการศึกษาที่มีนักเรียนเป็นชาติพันธุ์เรียนร่วมกับนักเรียนทั่วไปมักมีปัญหาในเรื่องของภาษา เพราะชาติพันธุ์ลัวะมีวัฒนธรรมทางภาษาเป็นของตนเอง คือ ภาษาลัวะ(ไปร) ซึ่งใช้ติดต่อสื่อสารกันในชีวิตประจำวัน นักเรียนชาติพันธุ์เมื่อเข้าโรงเรียนและต้องเรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองจะประสบความยากลำบากในการเรียน เนื่องจากการได้รับอิทธิพลของภาษาถิ่นหรือภาษาประจำเผ่าที่นักเรียนเคยชินมาแต่แรก ภาษาถิ่นหรือภาษาประจำเผ่านี้แตกต่างจากภาษาไทยมากโดยเฉพาะในเรื่องของระบบเสียง ส่งผลถึงการออกเสียงที่นักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ไม่สามารถออกเสียงได้อย่างชัดเจนชัดคำ ทั้งเสียงพยัญชนะต้น เสียงพยัญชนะท้าย เสียงสระ เสียงวรรณยุกต์ และเสียงพยัญชนะควบกล้ำ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Intajamornrak (2009, pp. 23-25) ที่ได้ศึกษาเส้นทางสู่การเป็นภาษาของภาษาลัวะ (มัล) และลัวะ (ไปร) ที่พูดในจังหวัดน่าน พบว่า ระบบเสียงของภาษาลัวะทั้งลัวะ (มัล) และลัวะ (ไปร) นั้นมีความแตกต่างจากภาษาคำเมืองน่านและภาษาไทยมาตรฐาน ทั้งพยัญชนะต้น พยัญชนะท้าย สระ วรรณยุกต์ พยัญชนะควบกล้ำ ผู้วิจัยจึงวิเคราะห์และเปรียบเทียบภาษา (Contrastive Analysis) ระบบภาษาลัวะ (ไปร) (Intajamornrak, 2009, pp. 23-24) เทียบกับหน่วยเสียงของภาษาไทยมาตรฐานแล้วสรุปได้ ดังนี้

1) หน่วยเสียงพยัญชนะต้น ภาษาลัวะ (ไปร) ไม่ปรากฏหน่วยเสียง /f/, /s/, /c^h/ ซึ่งในภาษาไทย เขียนแทนด้วยตัวอักษร ฟ, พ, ซ, ส, ศ, ฌ, ช, ฉ และมีปัญหาในการออกเสียงในหน่วยเสียง /r/ ซึ่งในภาษาไทย เขียนแทนด้วยตัวอักษร ร โดยอ้างอิงจากงานวิจัยของ Intajamornrak (2019, p. 96)

1) หน่วยเสียงสระ ภาษาลัวะ (ไปร) ไม่ปรากฏหน่วยเสียงสระ /iia/, /uua/, /uua/ ซึ่งในภาษาไทยเขียนแทนด้วยสระ เอีย, เอือ, อัว

2) หน่วยเสียงพยัญชนะควบกล้ำ ภาษาลัวะ (ไปร) ไม่ปรากฏหน่วยเสียงพยัญชนะควบกล้ำ /tr/, /kw/ และ /k^hw/ ซึ่งในภาษาไทย เขียนแทนด้วยพยัญชนะควบกล้ำ ตร, กว และ ขว/คว

3) หน่วยเสียงวรรณยุกต์ ภาษาลัวะ (ไปร) ไม่ปรากฏหน่วยเสียงวรรณยุกต์ใดเลย ทั้งสามัญ เอก โท ตรี และจัตวา จากความแตกต่างทางระบบภาษาดังกล่าว จึงเป็นหนึ่งในสาเหตุของปัญหาการออกเสียงภาษาไทยมาตรฐานของนักเรียนชนเผ่าลัวะ ที่ไม่สามารถออกเสียงได้อย่างชัดเจนเมื่อต้องอ่านคำในภาษาไทย ส่งผลให้นักเรียนชนกลุ่มนี้ขาดความกล้าและความมั่นใจในการพูด ดังนั้น การจัดการเรียนการสอนภาษาไทยสำหรับนักเรียนชาติพันธุ์จึงต้องมีลักษณะพิเศษแตกต่างไปจากนักเรียนพื้นราบ โดยครูจะต้องพยายามให้นักเรียนได้ฝึกฝนด้วยวิธีการต่างๆ ซึ่งครูควรเลือกใช้วิธีที่เห็นว่าเหมาะสมและตรงตามความถนัดของนักเรียน ให้สอดคล้องกับการใช้ภาษาในชีวิตประจำวัน จัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้สนุกสนาน หลากหลาย น่าสนใจเพื่อให้นักเรียนไม่เกิดความเบื่อหน่ายในการฝึกฝนบ่อยๆ และซ้ำๆ ตลอดจนการใช้สื่อการเรียนที่มีประสิทธิภาพ กระทรวงศึกษาธิการจึงได้แนะนำแนวทางการสอนภาษาไทย ระดับประถมศึกษาไว้หลายวิธี ซึ่งวิธีหนึ่งที่เหมาะสมสำหรับนักเรียนชาติพันธุ์ลัวะ คือ การสอนเสริมด้วยการจัดการเรียนรู้แบบคละชั้น กล่าวคือ ให้นักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ในแต่ละระดับชั้นมาเรียนรู้ร่วมกัน เพื่อช่วยเหลือกัน ควบคู่กับการใช้แบบฝึกเสริมทักษะการอ่าน เพื่อพัฒนาศักยภาพ ทักษะ ความรู้ของนักเรียนให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะสร้างแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านออกเสียงภาษาไทย สำหรับนักเรียนชาติพันธุ์ลัวะ (ไปร) โดยการจัดการเรียนรู้แบบคละชั้น โดยอิงจากการวิเคราะห์และเปรียบเทียบระบบภาษา (Contrastive Analysis) ระบบภาษาลัวะ (ไปร) (Intajamornrak, 2009, pp. 23–24) กับภาษาไทยมาตรฐาน เพื่อเสริมสร้างทักษะการอ่านออกเสียงในหน่วยเสียงที่ไม่ปรากฏในระบบภาษาลัวะ (ไปร) รวมถึงหน่วยเสียงที่นักเรียนมีปัญหาในการออกเสียงมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียง ซึ่งจะช่วยให้นักเรียนสามารถออกเสียงได้อย่างถูกต้อง ชัดเจน กล่าวคือ ผู้อ่านสามารถอ่านออกเสียงได้ตามอักขรวิธี ออกเสียงได้ชัดถ้อยชัดคำ ทั้งเสียงพยัญชนะต้น พยัญชนะท้าย สระ วรรณยุกต์ และคำควบกล้ำ ส่งผลให้นักเรียนมีความมั่นใจในการพูด และนำไปต่อยอดในการใช้ภาษาไทยในระดับที่สูงขึ้น

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อสร้างแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านออกเสียงภาษาไทย สำหรับนักเรียนชาติพันธุ์ลัวะ (ไปร) ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80
2. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการอ่านออกเสียงภาษาไทย ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านออกเสียง สำหรับนักเรียนชาติพันธุ์ลัวะ (ไปร) โดยการจัดการเรียนรู้แบบคละชั้น
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านออกเสียง สำหรับนักเรียนชาติพันธุ์ลัวะ (ไปร) โดยการจัดการเรียนรู้แบบคละชั้น

วิธีการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากรในการวิจัย คือ นักเรียนชาติพันธุ์ลัวะ (ไปร) ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1–6 ในเขตพื้นที่จังหวัดน่าน ประจำปีการศึกษา 2563
2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชาติพันธุ์ลัวะ (ไปร) ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1–6 โรงเรียนบ้านส้อเด่นพัฒนา ตำบลเปือ อำเภอยางตลาด จังหวัดน่าน ประจำปีการศึกษา 2563 จำนวน 14 คน โดยแบ่งออกเป็น
  - 1) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 2 คน
  - 2) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 1 คน
  - 3) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 2 คน
  - 4) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 4 คน
  - 5) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 4 คน
  - 6) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 1 คน
 ได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling) เฉพาะนักเรียนชาติพันธุ์ลัวะ (ไปร) ในโรงเรียนบ้านส้อเด่นพัฒนา ตำบลเปือ อำเภอยางตลาด จังหวัดน่าน

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย

เนื้อหาในแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านออกเสียงภาษาไทย สำหรับนักเรียนชาติพันธุ์ลัวะ (ไปร) เป็นเนื้อหาที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยอิงจากการวิเคราะห์และเปรียบเทียบระบบภาษา (Contrastive Analysis) ระบบภาษาลัวะ (ไปร) (Intajamornrak, 2009, pp. 23–24) เปรียบเทียบกับภาษาไทยมาตรฐาน แบ่งเนื้อหาตามระดับชั้นที่เรียนร่วมกัน ได้แก่ ระดับที่ 1 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1–2 ระดับที่ 2 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3–4 ระดับที่ 3 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5–6 รวม 3 ระดับ ระดับละ 10 บท แต่ละบทประกอบด้วยคำศัพท์ที่ผู้วิจัยคัดเลือกมาจากบัญชีคำพื้นฐานที่ใช้ในการเรียนการสอนภาษาไทยของกระทรวงศึกษาธิการ และนำมาสร้างเป็นแบบฝึกอ่าน แบ่งออกเป็น คำศัพท์ ประโยค และข้อความ โดยมีหัวข้อดังต่อไปนี้

บทที่ 1 เรื่อง พยัญชนะต้น ซ, ส, ษ, ศ บทที่ 2 เรื่อง พยัญชนะต้น ฉ, ช, ฌ บทที่ 3 เรื่อง พยัญชนะต้น ฬ, ฟ บทที่ 4 เรื่อง พยัญชนะต้น ร บทที่ 5 เรื่อง พยัญชนะควบกล้ำ กว บทที่ 6 เรื่อง พยัญชนะควบกล้ำ ดร บทที่ 7 เรื่อง พยัญชนะควบกล้ำ ขว/คว บทที่ 8 เรื่อง สระ เอีย, เอือ, อัว บทที่ 9 เรื่อง วรรณยุกต์ และบทที่ 10 เรื่อง วรรณยุกต์ (ต่อ)

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

1. ตัวแปรต้น คือ แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านออกเสียงภาษาไทย สำหรับนักเรียนชาติพันธุ์ลัวะ (ไปร) โดยการจัดการเรียนรู้แบบคละชั้น
2. ตัวแปรตาม ได้แก่ 1) ประสิทธิภาพของแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านออกเสียงภาษาไทย สำหรับนักเรียนชาติพันธุ์ลัวะ (ไปร) 2) ทักษะการอ่านออกเสียงภาษาไทยของนักเรียนชาติพันธุ์ลัวะ (ไปร) และ 3) ความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านออกเสียง สำหรับนักเรียนชาติพันธุ์ลัวะ (ไปร) โดยการจัดการเรียนรู้แบบคละชั้น

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบฝึกเสริมทักษะการอ่านออกเสียงภาษาไทย สำหรับนักเรียนชาติพันธุ์ลัวะ (ไปร) จำนวน 3 ระดับ ระดับละ 10 บท ที่ผ่านการประเมินคุณภาพและความเหมาะสมจากผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน มีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ตามวิธีของลิเคิร์ต (Likert) พบว่า แบบฝึกเสริมทักษะระดับที่ 1 มีความเหมาะสมมาก ($\bar{X} = 4.47$) ระดับที่ 2 มีความเหมาะสมมากที่สุด ($\bar{X} = 4.53$) และระดับที่ 3 มีความเหมาะสมมากที่สุด ($\bar{X} = 4.59$) แล้วจึงนำไปหาประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 กับกลุ่มทดลองแบบ 1: 100 จำนวน 12 คน พบว่ามีค่าประสิทธิภาพเฉลี่ย 79.92/77.78 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐาน
2. แผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง การอ่านออกเสียงภาษาไทย สำหรับนักเรียนชาติพันธุ์ลัวะ (ไปร) โดยการจัดการเรียนรู้แบบคละชั้น จำนวน 10 แผน ที่ผ่านการประเมินคุณภาพและความเหมาะสมจากผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน มีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ตามวิธีของลิเคิร์ต (Likert) พบว่ามีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.53 ซึ่งถือว่าความเหมาะสมมากที่สุด
3. แบบวัดทักษะการอ่านออกเสียงภาษาไทย สำหรับนักเรียนชาติพันธุ์ลัวะ (ไปร) ก่อนเรียนและหลังเรียน จำนวน 3 ระดับ ระดับละ 30 ข้อ ที่ผ่านการประเมินความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence : IOC) จากผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน โดยระดับที่ 1 มีค่า IOC เท่ากับ 0.93 ระดับที่ 2 มีค่า IOC เท่ากับ 0.99 ระดับที่ 3 มีค่า IOC เท่ากับ 1.00 แล้วจึงนำไปทดลองใช้กับกลุ่มทดลองแบบ 1: 100 จำนวน 12 คน เพื่อคัดเลือกแบบวัดที่มีค่าความยากง่าย (p) ตั้งแต่ 0.40-1.00 ค่าอำนาจจำแนก (r) ตั้งแต่ 0.20 -1.00 และได้ค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยใช้สูตร KR-20 ของคูเดอร์ ริชาร์ดสัน ระดับที่ 1 มีค่าเท่ากับ 0.93 ระดับที่ 2 มีค่าเท่ากับ 0.88 และระดับที่ 3 มีค่าเท่ากับ 0.95 ซึ่งทุกระดับถือว่ามีค่าความเชื่อมั่นสูง
4. แบบประเมินความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านออกเสียง โดยการจัดการเรียนรู้แบบคละชั้น จำนวน 20 ข้อ ที่ผ่านการประเมินความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence : IOC) จากผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน มีค่าความสอดคล้องเท่ากับ 0.91 และนำไปทดลองใช้กับกลุ่มทดลองแบบ 1: 100 จำนวน 12 คน พบว่ามีค่าความเชื่อมั่นแบบสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ 0.97

ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ ดำเนินการในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 โดยใช้เวลาในช่วงเย็นหลังเลิกเรียนและวันหยุดราชการ ทั้งหมด 12 คาบ คาบละ 1 ชั่วโมง

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ทำการทดสอบก่อนเรียน (Pretest) ด้วยแบบวัดทักษะการอ่านออกเสียงภาษาไทย สำหรับนักเรียนชาติพันธุ์ลัวะ (ไปร) จำนวน 30 คะแนน
2. ดำเนินการจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะทักษะการอ่านออกเสียงภาษาไทย สำหรับนักเรียนชาติพันธุ์ลัวะ (ไปร) จำนวน 10 บท ร่วมกับแผนการจัดการเรียนรู้ทั้ง 10 แผน

3. ทำการทดสอบหลังเรียน (Posttest) ด้วยแบบวัดทักษะการอ่านออกเสียงภาษาไทย สำหรับนักเรียนชาติพันธุ์ ลัวะ (ไปร) จำนวน 30 คน

4. นักเรียนตอบแบบประเมินความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านออกเสียง โดยการจัดการเรียนรู้แบบคละชั้น

5. นำข้อมูลคะแนนที่ได้จากการทดลองวิจัยไปวิเคราะห์และอภิปรายต่อไป

ผลการวิจัย

1. ผลการหาประสิทธิภาพ (E_1/E_2) ของแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านออกเสียงภาษาไทย สำหรับนักเรียนชาติพันธุ์ ลัวะ (ไปร) มีรายละเอียดดังตาราง 1

ตาราง 1 แสดงผลการหาประสิทธิภาพ (E_1/E_2) ของแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านออกเสียง ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชาติพันธุ์ ลัวะ (ไปร) จำนวน 14 คน

รายการ	ผลการสอบระหว่างเรียน										รวม	หลังเรียน
	บทที่ 1	บทที่ 2	บทที่ 3	บทที่ 4	บทที่ 5	บทที่ 6	บทที่ 7	บทที่ 8	บทที่ 9	บทที่ 10		
คะแนนเต็ม	10	10	10	10	10	10	10	10	10	10	100	30
คะแนนเฉลี่ย	9.14	8.21	8.64	8.71	7.43	8.64	8.79	8.57	8.93	8.79	85.86	24.71
เฉลี่ยร้อยละ	91.43	82.14	86.43	87.14	74.29	86.43	87.86	85.71	89.29	87.86	85.86	82.38
E_1/E_2	85.86										82.38	

จากตาราง 1 พบว่า ค่าประสิทธิภาพ (E_1/E_2) ของแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านออกเสียงภาษาไทย สำหรับนักเรียนชาติพันธุ์ ลัวะ (ไปร) มีค่าเท่ากับ 85.86/82.38 แสดงว่าสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 ที่กำหนดไว้ จึงสามารถนำไปใช้ในการจัดการเรียนรู้ได้

2. ผลการเปรียบเทียบทักษะการอ่านออกเสียงภาษาไทย ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านออกเสียง สำหรับนักเรียนชาติพันธุ์ ลัวะ (ไปร) โดยการจัดการเรียนรู้แบบคละชั้น มีรายละเอียดดังตาราง 2

ตาราง 2 แสดงผลการเปรียบเทียบทักษะการอ่านออกเสียงภาษาไทย ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านออกเสียง สำหรับนักเรียนชาติพันธุ์ ลัวะ (ไปร) โดยการจัดการเรียนรู้แบบคละชั้น จำนวน 14 คน

การทดสอบ	$\bar{X}$	SD	$\bar{D}$	S.D. _D	t	Sig.(1-tailed)
ก่อนเรียน	17.86	2.74				
หลังเรียน	24.71	2.13	6.86	1.66	15.48 *	0.0000

จากตาราง 2 พบว่า ผลการเปรียบเทียบทักษะการอ่านออกเสียงภาษาไทย ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านออกเสียง สำหรับนักเรียนชาติพันธุ์ ลัวะ (ไปร) โดยการจัดการเรียนรู้แบบคละชั้น ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 จำนวน 14 คน มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 17.86 คะแนน และ 24.71 คะแนน โดยคะแนนสอบหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. ผลการศึกษาความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านออกเสียง สำหรับนักเรียนชาติพันธุ์ ลัวะ (ไปร) โดยการจัดการเรียนรู้แบบคละชั้น มีรายละเอียดดังตาราง 3

ตาราง 3 แสดงผลการศึกษาคำพ้องใจต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านออกเสียง สำหรับนักเรียนชาติพันธุ์ลัวะ (ไปร) โดยการจัดการเรียนรู้แบบคละชั้น

รายการประเมิน	$\bar{X}$	SD	ความหมาย
ด้านการจัดการเรียนการสอน	4.74	0.47	มากที่สุด
ด้านแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียง	4.81	0.36	มากที่สุด
ด้านการจัดการเรียนรู้แบบคละชั้น	4.74	0.42	มากที่สุด
ด้านการวัดและประเมินผล	4.80	0.34	มากที่สุด
วิเคราะห์ภาพรวม	4.78	0.22	มากที่สุด

จากตาราง 3 พบว่า ผลการศึกษาคำพ้องใจต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านออกเสียง สำหรับนักเรียนชาติพันธุ์ลัวะ (ไปร) โดยการจัดการเรียนรู้แบบคละชั้น ภาพรวมอยู่ในระดับพึงพอใจมากที่สุด ($\bar{X} = 4.78$, $SD = 0.22$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจมากที่สุดทุกด้าน ได้แก่ด้านแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียง ค่าเฉลี่ยรวม 4.81 ด้านการวัดและประเมินผล ค่าเฉลี่ยรวม 4.80 ด้านการจัดการเรียนการสอน ค่าเฉลี่ยรวม 4.74 และด้านการจัดการเรียนรู้แบบคละชั้น ค่าเฉลี่ยรวม 4.74 ตามลำดับ

สรุปและอภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้ศึกษาผลการวิจัย 3 ประการ คือ 1) การหาประสิทธิภาพของแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านออกเสียงภาษาไทย สำหรับนักเรียนชาติพันธุ์ลัวะ (ไปร) ตามเกณฑ์ 80/80 2) เปรียบเทียบทักษะการอ่านออกเสียงภาษาไทย ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านออกเสียง สำหรับนักเรียนชาติพันธุ์ลัวะ (ไปร) โดยการจัดการเรียนรู้แบบคละชั้น 3) ศึกษาความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านออกเสียง สำหรับนักเรียนชาติพันธุ์ลัวะ (ไปร) โดยการจัดการเรียนรู้แบบคละชั้น ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยสามารถอภิปรายผลการวิจัยได้ ดังนี้

1. การสร้างแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านออกเสียงภาษาไทย สำหรับนักเรียนชาติพันธุ์ลัวะ (ไปร) มีค่าประสิทธิภาพ (E_1/E_2) เท่ากับ 85.86/82.38 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 ที่กำหนดไว้ ทั้งนี้เนื่องด้วยผู้วิจัยได้สร้างแบบฝึกเสริมทักษะขึ้นตามหลักการสร้างที่มีการวางแผนเป็นอย่างดี และพัฒนาแบบฝึกเสริมทักษะอย่างเป็นระบบ โดยเริ่มจากการศึกษาดาราศาสตร์ เอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบฝึกเสริมทักษะ และวิธีในการหาประสิทธิภาพของแบบฝึกเสริมทักษะ ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับชาติพันธุ์ลัวะ (ไปร) แล้วลงพื้นที่สำรวจบริบทของชุมชน สำนวจกิจกรรม การสื่อสาร การใช้ภาษาของคนในชุมชนบ้านน้ำมิด ตำบลเปือ อำเภอยะกังกลาง จังหวัดน่าน และใช้แบบสอบถามทัศนคติต่อภาษาและการเลือกใช้ภาษาเบื้องต้น โดยประกอบด้วยข้อมูล 3 ส่วน ได้แก่ ข้อมูลส่วนตัว ทัศนคติต่อภาษา และการเลือกใช้ภาษา สำนวจปัญหาของนักเรียนชาติพันธุ์ลัวะ (ไปร) ที่เรียนในโรงเรียนบ้านส้อเด่นพัฒนา อำเภอยะกังกลาง จังหวัดน่าน และที่สำคัญผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์และเปรียบเทียบระบบภาษา (Contrastive Analysis) ของภาษาลัวะ (ไปร) (Intajamornrak, 2009, pp. 23–24) กับภาษาไทยมาตรฐาน จนได้ข้อสรุปความแตกต่างของทั้ง 2 ภาษา คือ ภาษาลัวะ (ไปร) ไม่ปรากฏหน่วยเสียงพยัญชนะต้น /f/, /s/, /c^h/ ภาษาไทย เขียนแทนด้วยตัวอักษร ฟ, พ, ซ, ส, ช, ศ, ฌ, ช, ฌ และมีปัญหาในการออกเสียงในหน่วยเสียง /r/ หรือตัวอักษร ร โดยอ้างอิงจากงานวิจัยของ Intajamornrak (2019, p. 96) อีกทั้งไม่ปรากฏหน่วยเสียงสระ /iia/, /uua/, /uua/ ภาษาไทยเขียนแทนด้วยสระ เอีย, เอือ, อัว ไม่ปรากฏหน่วยเสียงพยัญชนะควบกล้ำ /tr/, /kw/ และ /k^hw/ ภาษาไทย เขียนแทนด้วยพยัญชนะควบกล้ำ ตร, กว และ ขว/คว และไม่ปรากฏหน่วยเสียงวรรณยุกต์ใดเลย ทั้งสามัญเอก โท ตรี และจัตวา จากความแตกต่างดังกล่าว จึงนำมาสู่การออกแบบเนื้อหา โดยสังเคราะห์คำศัพท์จากบัญชีคำพื้นฐานที่ใช้ในการเรียนการสอนภาษาไทยของกระทรวงศึกษาธิการของระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 รวมทั้งเอกสารแบบเรียนภาษาไทย เพื่อนำมาสร้างแบบฝึกเสริมทักษะที่เหมาะสมกับระดับพัฒนาการในการเรียนรู้ของนักเรียน โดยแบ่งออกเป็น

3 ระดับ ได้แก่ ระดับที่ 1 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-2 ระดับที่ 2 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3-4 ระดับที่ 3 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6 รวมเป็น 3 ระดับ แต่ละระดับแบ่งเนื้อหาออกเป็นหมวดหมู่ ได้แก่ คำศัพท์ ประโยค และข้อความ จากนั้นจึงนำไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบหาข้อบกพร่องแล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข แล้วจึงนำแบบฝึกเสริมทักษะเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของกิจกรรมและประเมินคุณภาพของแบบฝึกเสริมทักษะ และนำมาสู่การปรับปรุงแก้ไขอีกครั้ง จึงจะนำไปทดลองใช้ (Try-out) กับกลุ่มทดลองกลุ่มเล็กแบบ 1:1 จำนวน 3 คน และกลุ่มใหญ่แบบ 1:100 จำนวน 12 คน เพื่อหาประสิทธิภาพให้ได้ตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้และปรับปรุงแก้ไขให้มีความเหมาะสมที่สุดก่อนที่จะนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

เมื่อนำแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านออกเสียงภาษาไทยที่สร้างขึ้นไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างทั้ง 14 คน ผู้วิจัยได้ดำเนินการจัดการเรียนการสอนเป็นไปตามขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบคละชั้นตามที่ออกแบบไว้ในแผนการจัดการเรียนรู้ โดยเน้นกระบวนการฝึกจากการใช้แบบฝึกเสริมทักษะที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีการจัดลำดับขั้นตอนการฝึกจากง่ายไปหายากตามกระบวนการเรียนรู้ของนักเรียน และมีกิจกรรมให้ฝึกหัดอย่างต่อเนื่อง โดยแบบฝึกเสริมทักษะเป็นสิ่งจำเป็นและมีความสำคัญเป็นอย่างมากในการเรียนวิชาทักษะดังเช่นวิชาภาษาไทย ดังที่ กระทรวงศึกษาธิการ กล่าวว่า แบบฝึกเสริมทักษะเป็นวิธีการสอนที่เหมาะสมกับวิชาทักษะ ฉะนั้น การสอนภาษาไทยจึงต้องมีการใช้แบบฝึกเสริมทักษะ เพื่อช่วยให้นักเรียนได้ฝึกทำซ้ำๆ จนเกิดเป็นทักษะและความชำนาญ ส่งผลให้นักเรียนมีพัฒนาการที่ดีขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยของ Jirawibun (2001) ที่ได้ศึกษาความสามารถในการอ่านออกเสียงของนักเรียนที่เป็นปัญหาทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน จากการสอนซ่อมเสริมโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอานวยกนศิริอนุสรณ์ จำนวน 15 คน พบว่า การสอนซ่อมเสริมแบบเล่นปนเรียนร่วมกับการใช้แบบฝึกเสริมทักษะมีประสิทธิภาพเท่ากับ 84.90/83.03 และผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียงสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญที่ .01 และงานวิจัยของ Thawong (2006) ที่ได้ศึกษาเรื่องการสร้างแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านออกเสียงและการเขียนตัวสะกดท้ายคำ สำหรับนักเรียนชาวไทยภูเขา ผลการวิจัยพบว่า แบบฝึกเสริมทักษะที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ (E_1/E_2) เท่ากับ 96.69/93.04 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนด 80/80

2. ผลการเปรียบเทียบทักษะการอ่านออกเสียงภาษาไทย ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านออกเสียง สำหรับนักเรียนชาติพันธุ์ลัวะ (โปร) โดยการจัดการเรียนรู้แบบคละชั้น มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 17.86 คะแนน และ 24.71 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 59.52 และ 82.38 ตามลำดับ โดยคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้เนื่องด้วยแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านออกเสียงภาษาไทย สำหรับนักเรียนชาติพันธุ์ลัวะ (โปร) สร้างขึ้นตามหลักการสร้างที่มีการวางแผนเป็นอย่างดี คือ วิเคราะห์ปัญหาและสาเหตุ ศึกษาเอกสารและหลักการที่เกี่ยวข้อง แล้วนำมาออกแบบและสร้างเป็นแบบฝึกที่สามารถแก้ไขปัญหามาตรฐานและเหมาะสมกับนักเรียนตามองค์ประกอบต่างๆ ได้แก่ มีจุดมุ่งหมายในการฝึกที่ชัดเจน มีเนื้อหาที่เกี่ยวข้องและตรงกับจุดประสงค์ สอดคล้องกับความสามารถและความแตกต่างระหว่างบุคคล ใช้เวลาฝึกที่เหมาะสม มีรูปแบบที่น่าสนใจ มีคำอธิบายชัดเจน มีสีสันและภาพประกอบ ตัวอักษรเหมาะสมกับวัย ตลอดจนคำนึงถึงหลักจิตวิทยาในการเรียนรู้เป็นสิ่งสำคัญ และมีการเสริมแรงให้แก่กับนักเรียนด้วย จึงส่งผลให้นักเรียนมีแรงบันดาลใจและตั้งใจฝึกฝนจนสามารถพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาไทยของตนเองได้

นอกจากการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงที่มีประสิทธิภาพแล้ว ยังมีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เป็นไปตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่ออกแบบไว้ ซึ่งผ่านการตรวจสอบจากอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และผ่านการประเมินคุณภาพจากผู้เชี่ยวชาญเรียบร้อยแล้ว ซึ่งในแผนการจัดการเรียนรู้จะใช้วิธีการสอนแบบคละชั้น คือ ให้นักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ในแต่ละระดับชั้นมาเรียนรู้ร่วมกันเพื่อช่วยเหลือกัน โดยใช้วิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมใจ (Cooperation) และการสนับสนุนจากเพื่อนในห้อง (Peer Support) และมีครูเป็นผู้แนะแนวทาง แนะนำการฝึกออกเสียงของแต่ละให้ถูกต้อง ชัดเจน การจัดการเรียนรู้แบบคละชั้นนี้ มีแนวคิดพื้นฐานที่สำคัญ คือ การจัดการเรียนรู้เพื่อตอบสนองความต้องการของนักเรียนเป็นรายบุคคลหรือรายกลุ่มย่อย สอดคล้องกับกับแนวคิดเรื่องการเรียนรู้ตามเจตนาธรรมณ์ของพระราชบัญญัติการศึกษา

แห่งชาติ พุทธศักราช 2551 (Office of the Basic Education Commission, 2008, p. 4) ที่กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้แบบคละชั้น สามารถใช้ได้กับโรงเรียนที่มีนักเรียนที่ระดับความสามารถต่างกัน ตลอดจนมีความต้องการเรียนรู้และมีลักษณะการเรียนรู้ (Learning Styles) เฉพาะบุคคล การวัดและประเมินผลก็ต้องดำเนินการตามตามสภาพจริงในระดับชั้นที่นักเรียนเรียน โดยข้อดีของการจัดการเรียนรู้แบบคละชั้น คือ ช่วยให้นักเรียนทุกคนได้มาเรียนด้วยกันเป็นการสร้างชุมชนแห่งการเรียนรู้ขึ้นในชั้นเรียน ให้ความสำคัญต่อขั้นพัฒนาการและระดับการเรียนรู้ที่แตกต่างกันของนักเรียน ทำให้นักเรียนตระหนักและยอมรับในความแตกต่างทางการเรียนรู้ และเปิดโอกาสให้นักเรียนได้มีการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น ส่งผลให้มีแรงจูงใจในการฝึกฝนทักษะการอ่านออกเสียงจนมีพัฒนาการที่สูงขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยของ Thongkoksee and Tantriratna (2012) ที่ทำการวิจัยผลการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และ 2 ที่เรียนด้วยหน่วยการเรียนรู้สำหรับนักเรียนคละชั้น โรงเรียนบ้านหัวดง ตำบลบ้านขาม อำเภอน้ำพอง จังหวัดขอนแก่น ผลการวิจัย พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนด้วยหน่วยการเรียนรู้สำหรับชั้นเรียนคละชั้น มีคะแนนผลการเรียนรู้เฉลี่ยร้อยละ 74.88 และนักเรียนมีคะแนนผ่านเกณฑ์คิดเป็นร้อยละ 75.00 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีคะแนนผลการเรียนรู้เฉลี่ยร้อยละ 75.25 และนักเรียนมีคะแนนผ่านเกณฑ์คิดเป็นร้อยละ 81.82 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือ 70/70 ทั้ง 2 ระดับชั้น และงานวิจัยของ Santae (2017) ที่ได้พัฒนากิจกรรมการเรียนรู้แบบคละชั้นกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6 ในโรงเรียนขนาดเล็ก ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนจากกิจกรรมการเรียนรู้แบบคละชั้นกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย มีผลสัมฤทธิ์โดยภาพรวมมีค่าคะแนนเฉลี่ยคิดเป็น ร้อยละ 80.76 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ที่ร้อยละ 75 เมื่อพิจารณาแต่ละด้านพบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทุกด้านมีค่าร้อยละของคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ที่ร้อยละ 75 ทุกด้าน

3. ผลการศึกษาความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านออกเสียง สำหรับนักเรียนชาติพันธุ์ลัวะ (ไปร) โดยการจัดการเรียนรู้แบบคละชั้น ภาพรวมอยู่ในระดับพึงพอใจมากที่สุด ($\bar{X} = 4.78$, $SD = 0.22$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจมากที่สุดทุกด้าน ได้แก่ ด้านแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียง ค่าเฉลี่ยรวม 4.81 ด้านการวัดและประเมินผล ค่าเฉลี่ยรวม 4.80 ด้านการจัดการเรียนการสอน ค่าเฉลี่ยรวม 4.74 และด้านการจัดการเรียนรู้แบบคละชั้น ค่าเฉลี่ยรวม 4.74 ตามลำดับ และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจมากที่สุดทุกข้อ ทั้งนี้เนื่องด้วยแบบฝึกทักษะที่สร้างขึ้น สามารถพัฒนาการอ่านออกเสียงของนักเรียนได้เป็นอย่างดี สังเกตได้จากคะแนนหลังการใช้แบบฝึกทักษะสูงกว่าก่อนฝึก เนื่องจากแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงมีประสิทธิภาพ สามารถพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาไทยของนักเรียนได้ สอดคล้องกับแนวคิดของ Thamwiset (2003, p. 13) ที่กล่าวว่า แบบฝึกเสริมทักษะที่ดีและมีประสิทธิภาพ จะช่วยให้นักเรียนประสบผลสำเร็จในการฝึกทักษะทางภาษา และการประสบผลสำเร็จดังกล่าวจึงส่งผลต่อความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน สอดคล้องกับงานวิจัยของ Wannachat (2006) ที่ได้ทำการศึกษการสร้างชุดฝึกทักษะการอ่านออกเสียงตัวสะกดตามมาตราแม่กบ แม่กน และแม่กด สำหรับนักเรียนชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงสกอชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในจังหวัดแม่ฮ่องสอน ผลการวิจัยพบว่าชุดฝึกทักษะการอ่านออกเสียงตัวสะกดตามมาตราแม่กบ แม่กน และแม่กดที่สร้างขึ้น มีประสิทธิภาพอยู่ในเกณฑ์มาตรฐาน 88/88 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ความพึงพอใจที่นักเรียนมีต่อชุดฝึกทักษะการอ่านออกเสียงตัวสะกดตามมาตราแม่กบ แม่กน และแม่กด พบว่านักเรียนทั้งหมดมีความพึงพอใจต่อชุดฝึกทักษะโดยคิดเป็นค่าเฉลี่ย 4.41 ซึ่งแสดงว่านักเรียนมีความพึงพอใจในชุดฝึกทักษะนี้ อยู่ในระดับมาก

อีกทั้งอาจกล่าวได้ว่า ความพึงพอใจของนักเรียนนั้น เกิดขึ้นจากองค์ประกอบอื่นอีก ได้แก่ คุณสมบัติของครู วิทยสอน กิจกรรมการเรียนการสอน การวัดและประเมินผลของครู รวมถึงการใช้จิตวิทยาเชิงบวก มีการให้กำลังใจหรือเสริมแรงแก่นักเรียน มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีกับนักเรียน เคารพในความต่างและชนเผ่าของนักเรียน สภาพแวดล้อมมีความเหมาะสม

เปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงความคิดเห็น ให้เสรีภาพในการฝึก รวมทั้งรับฟังและให้ความช่วยเหลือเมื่อนักเรียนมีปัญหา ปัจจุบันเหล่านี้ จึงเป็นสิ่งสำคัญประการหนึ่งที่จะส่งผลให้นักเรียนพึงพอใจต่อการจัดการเรียนการสอน

องค์ประกอบที่สำคัญอีกประการหนึ่งที่ส่งผลต่อความพึงพอใจของนักเรียนในการจัดการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านออกเสียง สำหรับนักเรียนชาติพันธุ์ลัวะ (ไปร) โดยการจัดการเรียนรู้แบบคละชั้น ก็คือวิธีการสอนแบบคละชั้น เพราะช่วยให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนรู้ เปิดโอกาสให้นักเรียนมีการปฏิสัมพันธ์และมีมนุษยสัมพันธ์กับผู้อื่น นักเรียนได้ช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการสร้างความรู้ ทำให้นักเรียนรู้สึกมั่นใจและกล้าอ่านออกเสียงภาษาไทยเมื่อฝึกกับเพื่อนในกลุ่ม สอดคล้องกับ Sinthurahass (2010) ทำการศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสมโภชกรุงอนุสรณ์ และศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อวิธีสอนแบบคละชั้น การศึกษาพบว่า คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 เรื่องภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 หลังเรียนมีค่าสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5 และนักเรียนมีความพึงพอใจต่อวิธีการสอนแบบคละชั้น ในด้านการสร้างความรู้ด้วยตนเอง การปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น การแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง จากเรื่องภาษาไทยในระดับมากที่สุด

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 ครูผู้สอนสามารถใช้แนวการจัดการเรียนการสอนของแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านออกเสียงภาษาไทย สำหรับนักเรียนชาติพันธุ์ลัวะ (ไปร) ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปประกอบการสอนภาษาไทยสำหรับชาติพันธุ์ลัวะ (ไปร) เพื่อให้นักเรียนมีทักษะในการอ่านออกเสียงภาษาไทยที่ถูกต้อง

1.2 ครูผู้สอนควรศึกษาคำชี้แจง ขั้นตอนในการใช้แบบฝึกเสริมทักษะให้ชัดเจน และควรชี้แจงให้นักเรียนทราบถึงจุดประสงค์ ขั้นตอน และรูปแบบการฝึก ตลอดจนการวัดและประเมินผลให้ชัดเจน

1.3 ผู้สอนควรใช้จิตวิทยาเชิงบวกกับนักเรียน มีการพูดให้กำลังใจ เสริมแรงทางบวก สอนให้เคารพ ความแตกต่างทางภาษา และส่งเสริมให้นักเรียนภูมิใจในภาษาของตนเอง เพื่อให้นักเรียนรู้สึกกล้าและมั่นใจในการออกเสียง

1.4 ควรปลูกฝังคุณธรรมจริยธรรมระหว่างการใช้แบบฝึกเสริมทักษะ เช่น ความสามัคคีในการทำงานเป็นกลุ่ม การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน และมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีต่อผู้อื่น

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยต่อไป

2.1 ควรสร้างแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงภาษาไทย สำหรับนักเรียนชาติพันธุ์ลัวะ (ไปร) โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับนักเรียนในศตวรรษที่ 21 เนื่องจากปัจจุบันมีรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่หลากหลาย

2.2 ควรมีการวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาการอ่านออกเสียงภาษาไทย โดยใช้สื่อในรูปแบบอื่น เช่น สื่อมัลติมีเดีย คอมพิวเตอร์ช่วยสอน เพราะเป็นสื่อที่มีภาพ ภาพเคลื่อนไหว เสียง เพลง หรือวิดีโอประกอบ จะช่วยให้สื่อมีความน่าสนใจมากยิ่งขึ้น

2.3 อาจมีการพัฒนาแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านออกเสียงภาษาไทย สำหรับนักเรียนชาติพันธุ์ลัวะ (มัล) ร่วมด้วย เนื่องจากกลุ่มชาติพันธุ์ลัวะ มี 2 กลุ่มหลักๆ ได้แก่ ลัวะ (มัล) กับลัวะ (ไปร) ทั้งนี้ผู้วิจัยอาจต้องมีการวิเคราะห์ระบบภาษา (Contrastive Analysis) เพิ่ม

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยนี้ ได้รับทุนสนับสนุนทุนวิจัยในการทำวิทยานิพนธ์ของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2564 จากคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนครสวรรค์

References

- Chanphen, N. (1988). *The use of Thai language*. Bangkok: Ton Aor. [in Thai]
- Intajamornrak, C. (2009). *The pathway to the tonal language of the Malprai spoken in Nan Province*. (Doctoral dissertation). Bangkok: Chulalongkorn University. [in Thai]
- Intajamornrak, C. (2019). *Thai pronunciation of Lua Speakers, Nan Province: A study in phonetics*. Phitsanulok: Faculty of Humanities Naresuan University. [in Thai]
- Jirawibun, J. (2001). *A study of the reading-aloud achievement of students with reading learning problems who received remedial instruction* (Master thesis). Bangkok: Srinakharinwirot University. [in Thai]
- Kaewpat, S. (2017). *Language and society*. Udon Thani: Udon Thani Rajabhat University. [in Thai]
- Ministry of Education. (2017). *Indicators and core curriculum Thai language learning group (Revised version 2017) according to the basic education core curriculum, B.E. 2551*. Bangkok: Agricultural Cooperatives of Thailand. [in Thai]
- Office of the Basic Education Commission. (2008). *Assorted learning management for small schools*. Bangkok: Office of the Basic Education Commission. [in Thai]
- Santae, S. (2017). *Development of learning activities in the mixed classes of Thai language learning for students in grades 5-6 in a small school* (Master thesis). Maha Sarakham: Mahasarakham University. [in Thai]
- Sinthurahass, W. (2010). *A comparative study of learning achievement on Thai pattern of the 5th grade students and the students' satisfaction towards the mixed-grade teaching method* (Master thesis). Bangkok: Srinakharinwirot University. [in Thai]
- Thamwiset, N. (2003). *Development of a practice spelling skill in the mother press section for students in grade 4* (Master thesis). Ubon Ratchathani: Ubon Ratchathani Rajabhat University. [in Thai]
- Thawong, W. (2006). *Building a practice for improving reading aloud and spelling after words for students from the Thai mountain* (Independent study). Chiang Mai: Chiang Mai University. [in Thai]
- Thongkoksee, W., & Tantriratna, S. (2012). The learning outcome in Thai language learning substance of Prathomsuksa 1-2 students studying by learning Unit for students multigrade classroom. *Journal of Education Graduate Study Faculty of Education Khon Kaen University*, 6(1), 134-140. [in Thai]
- Wannachat, S. (2006). *Building a spelling and reading skill set according to the Mae Kob, Mae Kon and Mae Press section for students of the Karen hill tribe grade 6 in Mae Hong Son Province* (Master thesis). Chiang Mai: Chiang Mai Rajabhat University. [in Thai]